

Irtolainen
4/2007

S i s ä l l y s

Pääkirjoitus Marko Nikula	3
Ei perinnettä perinteen vuoksi Maiju Riihola	4
Kirja-arvostelu: Mies vailla tasa-arvoa Toivo Martikainen	5
Suomi kuoli Kansallisteatterissa Veera Moll	6
Yhiksen pikkujoulut Joonas Kinnunen et al.	8
Mitä on hyvä huumori Petteri Puustinen	10
Maisteripalsta: Jukka Gröhn Faiz Alsuhail	13
Yhiksen syysmatka Berliiniin Joonas Kinnunen et al.	14
Tason hallitus 2008	16
Valtiotieteen ylioppilas Ari Ihander	17
Pääskysestä ei päivääkään Ari Ihander	18

PÄÄKIRJOITUS
/ **MARKO NIKULA**

Valinnan vaikeus

Kirjailija Jarkko Tontti kirjoittaa Helsingin Sanomien sunnuntaisivuilla (HS 30.12.2007) ajatuksia herättävässä puheenvuorossaan mm. näin: “Jos suomalaisissa otsalohkoissa olisi hippunenkin järkeä, ruoka ostettaisiin sieltä, missä sitä luonnonolojen perusteella kannattaa tuottaa. Siitä hyötyisi suurin osa suomalaisista, toisin kuin pohjoiskoreamaisesta omavaraisuuskahjoudesta.” Ja edelleen: “Näen paljon vaivaa välttääkseni kotimaisten elintarvikkeiden ostamista. Ostan niin paljon kuin mahdollista ulkoimaisia luomu- ja reilun kaupan tuotteita.”

Olen hämmentynyt. Olen ollut siinä uskossa, että lähiruoan ostaminen olisi ympäristölle ystävällistä, mutta Tontti tyrmää tämän ajattelun täysin. Tontin logiikka on, että ruoan tuottaminen Suomen leveysasteilla on resurssien tuhlausta. Taloustieteen näkökulmasta asia varmaan on juuri näin. Ruokaa ei kannata tuottaa Suomessa, jos sitä voidaan tuottaa tehokkaammin jossain muualla.

Mutta voiko tätä ajattelua soveltaa silloin, kun tavoitteena on ympäristönsuojelu? Ei ainakaan sokeasti, sillä saastuttaminen on ulkoisvaikutus, joka pääsääntöisesti ei ole mukana markkinamekanismeissa. Siten edes tuontiruoan mahdollisesti halvempi hinta ei takaa, että sen suosiminen olisi ympäristöystävällisempää kuin Suomessa tuotetun ruoan ostaminen. Vaikka itse tuotanto tuottaisikin vähemmän päästöjä, voi olla, että pidempi kuljetusmatka keikauttaa lähiruoan suosimisen paremmaksi vaihtoehdoksi.

Tai sitten ei. Ehkä Tontti on oikeassa. Minä en tiedä. Tuskin kukaan tietää. Olen varma, että molempiin suuntiin löytyy vakuuttavia laskelmia. Oma arvaukseni on, että ympäristön kannalta paras valinta vaihtelee riippuen ruoka-aineesta ja tuottajasta. Mutta vaikka tämä arvaus osuisikin oikeaan, se ei valitettavasti vielä auta yhtään parempien valintojen tekemisessä...

Ympäristönsuojelu on niin vaikeaa – mikä ihana tekosyy.

IRTOLAINEN 4/2007

Päätoimittajat: Marko Nikula ja Antti Eronen
Toimitusneuvosto: Valtteri Härmälä, Antti Kaihovaara,
Heikki Lauha, Laika Nevalainen, Maiju Riihola
Taitto: Marko Nikula Kannen kuva: Marko Nikula

Irtolainen on talous- ja sosiaalhistorian opiskelijoiden
TASO ry:n raajarikkoinen äpärälapsi. Painos on 150 kpl.

Julkaisemme neljä numeroa ”vuodessa”.

Painopaikka Multiprint Espoo.

Ei palautetta osoitteisiin: marko.nikula@helsinki.fi, antti.eronen@helsinki.fi

Vaalikaa korkeaa moraalialia kaikissa toimissanne!

PUHEENJOHTAJALTA
/ MAIJU RIIHOLA

Ei perinnettä perinteen vuoksi

Suuressa viisauudessaan Taso ry:n neuvonantava vaalikokous valitsi joukon kokemusta ja tuoretta energiaa ehdolle ensi vuoden hallitukseksi. Hallituspaikat tulivat täyteen ja Irtolainen sai joukon uusia päätoimittajia, joten sekä toimintaa että painettua sanaa on siis luvassa ensikin vuonna.

Tänä vuonna Tason hallitus on hyvin pitkälti järjestänyt toimintaa tuttujen kaavojen mukaan: keväinen kulttuuribrunssi, kevätsitsit, syksyn ulkomaanmatka, museovierailut ja kulttuuri-iltamat. Osa tapahtumista on kerännyt rutkasti osallistujia, toisinaan paikalla on ollut vain hallitus. On tietysti tärkeää, että tarjolla on monenlaisia tapahtumia, eikä kaikkien tapahtumien tarvitsekaan tavoitella suuria kävijämääriä tai koko jäsenistöä. Jokaiselle on jotakin.

Tason hallitus ei kuitenkaan ole suuren suuri, joten esimerkiksi sitsien järjestäminen on vaatinut jokaisen osallistumista. Tämän vuoden hallitus on ollut innokas ja tapahtumien järjestäminen on ollut mukavaa, mutta perinteen noudattamisen vain perinteen vuoksi ei välttämättä ole riittävä syy järjestää tapahtumia, jotka eivät ilmeisesti jäsenistöä kiinnosta.

Viime keväänä kokeilimme Tasossa myös jotakin uutta: kevättalvella vietettiin Pahei-

den perjantaita. Metsätalolla kuultiin lyhyitä esitelmiä historian paheista, jonka jälkeen siirryttiin Kuppalaan soveltamaan juuri kuulu käytäntöön. Tapahtuma ei vaatinut sitsien veroista työmäärää, mutta kävijämäärän perusteella kiinnosti jäseniä. Tuoreita fukseja on aina mukava nähdä tapahtumissa, mutta erityisen mukavaa oli tuolloin nähdä paikalla myös vanhempia tasolaisia. Tuntui, että olimme onnistuneet järjestämään jostain, joka kiinnosti jäsenistöämme laajemminkin.

Vuoden 2008 hallitus vaikuttaa olevan hyvä sekoitus kokemusta ja tietoa vanhoista tavoista, mutta myös innostusta ja uusia näkökulmia. Tarkoitukseni tässä kirjoituksessa ei ole sysätä teille suuria odotuksia spektaakkelimaisista tapahtumista, siihen ei edes liene tarvetta, sillä useat olemassa olevista tapahtumista kiinnostavat edelleen jäsenistöä. Kaikilla tasolaisilla on tietysti oikeus osallistua järjestön toimintaan ja tapahtumien järjestämiseen ja toiveitakin varmasti voi esittää.

Käytännössä te kuitenkin viime kädessä päättätte mitä Tasossa ensi vuonna puuhataan. Siksi haluan kehottaa teitä rohkeasti ja avoimella mielellä arvioimaan ja miettimään ensi vuoden toimintaa. Myös oman jaksamisenne kannalta se lienee järkevää.

KIRJA
/ TOIVO MARTIKAINEN

Mies vailla tasa-arvoa

Syksyn kohukirja Mies vailla tasa-arvoa paljastaa suomalaisesta tasa-arvotutkimuksesta epäkohtia ja yrittää tuoda myös miesnäkökulman mukaan tasa-arvokeskusteluun.

Arno Kotron ja Hannu T. Sepposen toimittama esseekokoelma Mies vailla tasa-arvoa (Tammi 2007, 255 s.) esittää yhteiskunnallisesti aktiivisten miesten mielipiteitä hyvin naisnäkökulmapainotteisena vellovasta tasa-arvokeskustelusta. Kirjan mukaan miehiä ei oteta tasa-arvotyössä huomioon siksi, että valtakunnan korkeimmat paikat ovat heidän kansoittamiaan. Usein unohtuu se tosiasia, että myös alin porras, mm. kodittomien, vankien, pitkäaikaistyöttömien ja itsemurhan tehneiden joukko on todella vahvasti miespainotteinen.

Lukijaa muistutetaan esimerkiksi siitä, että vaikka vuotta 1906 usein juhliitaan naisten saamien poliittisten oikeuksien takia, myös neljä viidesosaa miehistä nostettiin tuolloin täysivaltaisiksi kansalaisiksi. Huomionarvoisia ovat myös kirjoitukset kohtalokkaista ennakkoluuloista huoltajuuskysymyksissä sekä ”yleisestä” asevelvollisuudesta. Lainausmerkit siksi, että eihän asevelvollisuus ole Suomessa yleinen.

Kirjan luvut on järjestetty siten, että kärkkäimmin provosoivat kirjoitukset ovat kirjan alkupuolella ja sovittelivampaan sävyyn rustatut loppuosassa. Ei siis kannata heittää läpyskää suutuspäissään takkaan 50 sivua luettuaan, vaan lukea se loppuun asti. Etenkin Kotron kirjoitus ”Armeija - tasa-arvon sokea piste” sekä Jouni Varangan ”Mitä naisten aseman parantaminen antaa miehille?” tuovat esiin tärkeitä näkökulmia. Kirjan viimeisessä luvussa tehty Matti Nykäsen ja Marika Fingerroosin vertailu ei toisaalta välttämättä täytä tieteellisen analyysin kriteereitä.

Tietoisesti subjektiivisesta miesnäkökulmasta kirjoitettu Mies vailla tasa-arvoa muuttuu valitet-

tavasti paikoin jopa sovinistiseksi ja yltyy pilkkaamaan paitsi erilaisuusteoriaa tukevia naisasianaisia, niin myös feministejä yleensä. Myös lähteiden vähäinen käyttö ja paikoin leväperäisesti tehdyt lähdeviittaukset laskevat kirjan arvoa tietokirjana.

Kirjan mukaan vaikein ongelma suomalaisen tasa-arvotyön ohjaamisessa oikeille raiteille ei ole mikään yksittäinen seikka, vaan asenteiden vääristymät niin politiikassa, mediassa kuin ihmisten mielissäkin. Ongelmia ei usein edes päästä ratkomaan ”ensin pitää hoitaa naisten asema kuntoon” -asenteen vallitessa. Jos miehet hyötyisivät tasa-arvotyöstä itsekkin, osallistuisivat he siihen varmasti huomattavasti antaumuksellisemmin kuin nyt. Hyvästä syystä kirjoittajat harmittelevat sitä, että miesnäkökulmaa tasa-arvodebattiin tuova poliitikko leimataan usein saman tien sovinistiksi ja tämä leimautumisen vaara passivoi poliitikkojen halua puhua aiheesta.

Kaikkien tasa-arvon, ennakkoluulottomuuden ja solidaarisuuden kannalla olevien ihmisten kannattaa lukea Mies vailla tasa-arvoa. Se tuo esiin tasa-arvotutkimuksen epäkohtia ja osoittaa lopuksi, että tasa-arvotyö ei ole nollasummapeliä, vaan siinä kaikkien tulee voittaa ja kaikki voittavat, jos työtä tehdään oikealla tavalla kaikki kansalaiset, ei vain naiset, tasapuolisesti huomioon ottaen.

Kirjaan pohjautuva Miessakit ry:n järjestämä luentoseria jatkuu toukokuulle asti, lisätiedot osoitteesta <http://www.miessakit.fi/>.

Suomi kuoli Kansallisteatterissa

Veera Moll

Sydän hakkaa ja kädet kostuvat. Hermostuttaa, suututtaa, itkettää ja yhtäkkiä remahdan nauruun muun yleisön kanssa. Teatteri ei ole koskaan tuntunut tältä (korostan tuntunut, eikä vain näyttänyt). Kristian Smedsin ohjaama koko kansan oma kulta Väinö Linnan Tuntematon sotilas ylittää kaikki odotukset.

Smeds tuo loputtomiin kolutun Tuntemattoman Sotilaan Kansallisteatterin päälavalle. Katsojan silmien eteen tuodaan klassikkoteos, joka yhtäkkiä tuntuu ajankohtaisemmalta kuin koskaan.

Tutut roolihenkilöt, muiden muassa alati äänessä oleva Rokka (Henry Hanikka) ja aina niin vakaa Koskela (Timo Tuominen), välittävät elävästi jatkosodan tunnelmia. Miehet kilpailevat rohkeudesta keskellä sodan sekamelskaa. Kurkkua kuristaa ja ahdistaa. Kunnnes koko mieslauma

ryhtyy riemukkaaseen hyppelyyn ja juhlintaan. "Ihanaa Leijonat ihanaa" raikaa, eikä sotilaspoikia voi olla rinnastamatta kansallistunteesta uhkuviin jääkiekkofaneihin.

Sota etenee lavalla ja katsomossa. Suomalaisotilaita vastassa on koko joukko venäläisiä symboloivia pesukoneita. Miesten mätkiessä ja hakatessa peltiä välittyy kuva sodan raakuudesta ahdistavan elävästi. Ensimmäisen näytöksen jännitys laukeaa - mihinkäs muuhunkaan kuinhillittömään ryyppäämiseen. Mannerheimilla on syntymäpäivä.

Seuraava näytös alkaa kynttilän valossa. Seinälle heijastetaan raakoja kuvia jatkosodasta ja luetaan sotaromaania. Hiljalleen katsojaa viedään lähemmäksi nykypäivää ja esityksen viimeisissä kuvissa tuodaan silmien eteen lämpökameralla kuvattuja pätkiä Irakin sodasta.

Esitys on visuaalisesti huikea. Siinä käytetään paljon videokuvaa, mutta aina tarkoituksenmukaisesti. Lavasteet taittavat moneksi ja kokonaisuus on hämmästyttävän sujuva. Valoilla pelataan taittavasti. Musiikki vaihtelee Sibeliuksesta venäläiseen poppiin. Kaikki toimii.

Näytelmä noudattaa tyyliä Linnan alkupeiräistä versiota. Esityksen linja on kirjan tavoin selkeän pasifistinen, mutta se ei tyydy vain ryppemään sodan kauheuksissa, vaan tuo tapahtumat nykypäivän tasolle ja pakottaa katsojan pohtimaan. Sota on osalle maailman väestöstä yhä arkipäivää

eikä vain kertomusta menneisyydestä. Ja toisaalta maassa, jossa sota todella on menneisyyttä, luodaan illuusio mahdollisesta uhkasta ja pakotetaan kaikki miehet armeijaan harjoittelemaan maanpuolustusta (eli tappamista).

Mitä selkänahasta revitystä itsenäisyydestä on jäljellä? Rapistuva hyvinvointiyhteiskunta? (Ehtikö se joskus voida hyvin?) Näytelmä jättää hyvästit menneelle Suomelle. Muiden muassa Tarja Halosen, Aatos Erkon ja Ransun kuvat ammutaan esityksen päätteeksi. Kuvaa Suomen valtaa pitävistä romutetaan. Asiat ovat muuttuneet peruuttamattomasti. Pystyykö Suomi vastaamaan uusiin haasteisiin?

Näytelmässä halutaan osoittaa, kuinka verinen ja kallis maa aikanaan oli, ja toisaalta, kuinka sitä tietyssä mielessä ollaan nyt menettämässä.

Näytelmää katsoessa tulee myös pohtineeksi sitä, että onko Suomi yhtään sitä, mitä se väittää olevansa. Huipputeknologian, huip-

tuloerot ovat näistä ensimmäisiä. Tuleeko valtion edes pystyä vastaamaan uusiin haasteisiin?

Mielestäni näytelmä kritiikissään valtaa pitäviä kohtaan osoittaa myös tietyssä mielessä luottamusta instituutiota kohtaan. Siinä vedotaan mielestäni siihen, että valtiolla on mahdollisuudet ja velvollisuus kehittää ja pitää yllä kalliilla ostettua hyvinvointia. Mutta samalla näytelmä tuntuu sanovan, ettei valtaapitävillä ole riittänyt tahtoa tarttua ongelmiin. Vai ovatko he jo liian vanhoja ymmärtääkseen yhteiskunnan muutosta ja ihmisten uusia ongelmia ja tarpeita?

Esityksessä näytetään kuvaa maailmalla tälläkin hetkellä käynnissä olevasta sodasta. Miksi kuitenkin Tarja Halosen, tai jopa fiktiivisen

Antti Ahonen

puosaamisen tai vaikkapa huippuyliopiston maassa eivät kaikki voi menestyä, huipulla ei ole tilaa kaikille. Entä mikä on menestyksen hinta?

Sodanjälkeisillä rakennuspalikoilla on turha enää yrittää kannatella nyky-Suomea. Vanhojen kansantautien kuten alkoholismin ja työttömyyden rinnalle on muodostumassa aivan uusi vyyhti ongelmia. Pätkätyöt ja kasvavat

muumihahmon, kuvainnollinen ampuminen herättää niin paljon suurempia tunnekuohuja ja vilkkaampaa keskustelua kuin oikea sota? Koska minulle, kuten muullekin Kansallisteatterin yleisölle, on jo kauan sitten opetettu miten presidentteihin ja kansallisiin maskotteihin tulee suhtautua. Korvaamatonta synnyinmaata opetetaan rakastamaan jo ala-asteen historiankirjoissa. Siksi näytelmä oli myös mielenkiintoinen matka omaan itseen.

Yhiksen pikkujoulut 24.11.2007

Jaakko Poikonen

Mistä on yhiksen pikkujoulut tehty? No, suurin työ tapahtui ennen varsinaista tapahtumaa. Oli diktaattori - Riikka. Oli paljon erilaisia kokouksia. Muodostettiin toimikuntia, jaettiin nakkeja, valittiin vastuuhenkilöitä. Mietittiin, kokoustettiin, ideoitiin; ostettiin, askarreltiin ja harjoiteltiin. Syntyi määräävä eliitti ja käskytettävät duunarit. Ihmisiä pakotettiin toimimaan. Välteltiin vastuuta, väisteltiin nakkeja. Sodittiin ja puhuttiin pahaa selän takana. Näin syntyivät pikkujoulut.

Pikkujoulut on kuitenkin väärä sana, oikeastaan kysymyksessä oli kansanliike.

Juhlien tärkein elementti, viina, oli vastuuhenkilöiden mielessä kirkaana heti alusta alkaen. Päätettiin suorittaa hakumatka vieraan valtion pääkaupunkiin asti, niin tärkeänä fuksit pitivät vanhempien opiskelijoiden juottamista. Urhea delegaatio taisteli tiensä läpi hajoavien kärryjen ja valittavien mummojen, ja viinat saatiin turvallisesti säilöön Tuiken kellariin.

Myös koristelutoimikunta sai määrätietoisella otteella askarteluringin pystyyn, ja lopputulos häikäisi meidät kaikki. Ohjelmatoimikuntaan meinasi iskeä paniikki, mutta loppujen lopuksi kaikki saatiin ajoissa valmiiksi. Vaaran vuodet iskivät rajusti.

Kuinkas sitten kävikään?

Varsinaisissa juhlissa ohjelmassa oli ensimmäisenä vuorossa ripaska-spektaakkeli. Tanssiesityksessä varsinkin Annin panos oli vahva, hän paitsi suunnitteli myös johti esityksen alusta loppuun. Loppuillasta esitys jouduttiin yleisön pyynnöstä uusimaan vielä kahteen kertaan. Tähän johti ennen kaikkea esityksen loistavuus itsessään, eikä se, ettei mitään muuta ohjelmaa muka olisi enää ollut.

Valvontakomission saapuminen sai selkeästi sotasyllisten joukon hiljenemään pelkästä pelosta ja arvovallasta. Valvontakomission puheenjohtajan puhe saatiin onneksi tulkittua

suomeksi, sillä suurin osa vieraista tuskin ymmärsi venäjää.

Yleisesti juhlan pukukoodia noudatettiin moitteettomasti, mutta jotkut ansaitsevat lisämäärän paneutumisestaan. Riku meni vanhalta viinalta haisevana kasakkana täydestä ja Toivon viiksillä olisi kaatanut miljoonia naisia. Alex sai pukeutumisen lisäksi plussia vahvasta eläytymisestä, hän kun jaksoi uuteraasti pelotella suomalaista rahvasta. Vieraista loistivat erityisesti Kaihovaara vankina sekä Kimmo autenttisena sotilaina. Hanskan saksalaisille vaihtareille heittävä sukellusveneläppä muistetaan vielä pitkään, ainakin saksalaisten keskuudessa.

Myös naiset osasivat eläytyä arvokkaaseen tilaisuuteen. Fukseista erityisesti kansakoulun opettajattaret Satu ja Pirita olivat järkyttävän tätimäisiä, ja Piritan hattu on saanut jo varauksia pitkäksi ajaksi eteenpäin.

Itse päätapahtumasta, sotasyllisyysoikeudenkäynnistä, muistetaan ainakin Poikosen tuomittava vastaus kysymykseen Saksan rajoista: ”Mitä jos ei tunnusta Saksan demokraattista tasavaltaa?” Kahdesta tuomitusta Rydman oli selkeästi valmis lähtemään alastomalle kierrokselle valvontakomission päämajaan Hotelli Torniin ja takaisin, mutta hän taipui lopulta Poikosen kannalle ja suostui nauttimaan ruiskullisen määrittelemätöntä nestettä.

Loppuillan ohjelmassa oli mm. tuutoreiden palkinta. Niin palkitsijat kuin palkittavat liikutuivat syvästi, ja Anna intoutui pitämään hienon kiitospuheen. Luotettavat tahot kertovat, että yhiksen luottokekkonen Pekka Räsänen

olisi käynyt joulupukittaren käsilaukulla tämän jakaessa lahjoja. Lisäksi huhutaan, että ohjelmassa olisi jossain vaiheessa ollut yhteislaulua. Elsa kertoi nähneensä unta, jossa oli Toivo, mutta jossa Toivo esiintyi Momon nimellä.

Yhiksen fuksi-DJ Westö tanssitti porukkaa villisti myöhään yöhön. Saunaankin piti mennä, mutta epäselväksi jäi, menikö kukaan lopulta. Loppuaika kului fuksien osalta siivoukseen diktaattorin raivokkaiden ohjeiden mukaan sekä väsähtäneiden kanssajuhlijoiden

kollektiiviseen hoivaamiseen. Kummastusta herätti esolaisten palloilu Yhiksen yksityistilaisuudessa, ehkä asiasta saadaan selvitys jossain vaiheessa. Tai sitten ei.

Kokonaisuutena pikkujoulut olivat JYMYmenestys. Rima on asetettu korkealle. Seuraavat fuksit saavat todella nähdä vaivaa, jos haluavat yltää lähellekään tämän vuosikerran ta-soa.

Koonnut Joonas Kinnunen, mukana muistelemassa mm. Riikka, Jaana, Pirita ja Riku.

Elsa Mäki-Reinikka

Mitä on hyvä huumori

Petteri Puustinen

Suuresti arvostamani renessanssi-eksentriko Antti Eronen antoi minulle jostain kumman syystä tehtäväksi kirjoittaa tähän Irtolaiseen aiheesta “Mitä on hyvä huumori” - aivan kuin minulla olisi riittävästi auktoriteettia sanoa huumorista puoltakaan sanaa. Lisäksi aihe on muutenkin äärimmäisen kunnianhimoinen ja haasteellinen. Maailman kaikista kirjoitusaiheista ehkäpä vain “Mitä on pehmeänvakaa glooba” tai “Kuinka ruokkia kaikki maailman nälkää näkevät 8,40 e:n lounassetelillä” olisivat mahdollisesti vaikeampia. Ylipäätään koko aiheesta kirjoittaminen on tavallaan vaarallista, sillä huumori saattaa menettää kaiken hauskuutensa, jos sitä lähdetään analysoimaan ja selittämään. Huumori, kuten myös mm. hyvyys, kauneus, viisaus ja onnellisuus, ovat niitä elämän tärkeimpiä perusasioita, jotka eivät sinällään synny mistään erityisestä, ja joita ei oikeastaan voi sanoa tai käsitteillä kuvailla - ne vain ovat. Ja parempi niin.

Ensinnäkin jo käsitettä “huumori” on lähes mahdotonta määritellä. Kuten valtiotieteilijöinä tiedämme, melkein kaikki maailman asiat tuntuvat riippuvan siitä kontekstista, jossa niitä tarkastellaan. Tietyissä tilanteissa vaikkapa banaaniin liukastuminen voi olla klassista slapstick-huumoria ja toisessa tilanteessa se taas on vakava onnettomuus, jossa ei ole mitään hauskaa. Itse harrastan paljon ihmisten kiusoittelemista ja haukkumista. Se saattaa olla joko huumoria taikka totisinta totta - lopputulos vaihtelee suuresti vastaanottajasta riippuen. Hyvä ystävä kyllä ymmärtää, jos kutsut hänen asuaan kuivuneista oksennuksenpalasista kootuksi ponchoksi, mutta naapuriasunnon kunniamartta saattaisi suhtautua moiseen kommenttiin hieman toisin eikä nähdä sitä huumorina ollenkaan. Monet “lähettäjän” hauskaiksi tarkoittamista asioista eivät

välttämättä olekaan “vastaanottajan” mielestä lainkaan hauskoja. Tämän epätasapainon voi tietenkin tietyissä tilanteissa nähdä hauskaaksi, jos sattuu suhtautumaan asioihin (ja elämään yleensä) sillä tavoin. Myös lähettäjä itse voi mahdollisesti olla epävarma siitä, onko hänen viestinsä tarkoitettu huumoriksi vai todesta otettavaksi lausumaksi. Jokainen meistä on varmasti kuullut selityksen “... Mutta sehän oli vain vitsi!” useammin kuin tarpeeksi monta kertaa.

Jos siis itse “huumoria” on lähes mahdotonta määritellä, käsiteparin “hyvä huumori” vangitseminen on sitäkin vaikeaselkoisempi tehtävä. Huumorilla on niin lukuisia eri alalajeja ja ihmisillä niin vaihtelevia henkilökohtaisia makutottumuksia, että erilaisia määritelmiä hyvälle huumorille on lähes yhtä paljon kuin on vitsin kertojia tai kuulijoita. Tai itse asiassa tämäkin on kovin huonosti ilmaistu, sillä ainakin omasta mielestäni suurin osa “hyvästä huumorista” ei ole lainkaan konkreettisia vitsejä, vaan jotain aivan muuta. Yhdysvaltalainen kirjailija Paul Auster sivuaa tätä romaanissaan Oracle Night (Faber and Faber, 2004). Hän kirjoittaa: “Some people crack jokes all the time; others can lift an eyebrow at the right moment and suddenly everyone in the room is rolling on the floor”. Jos siis huumorin ääripäät kulkevat pienistä kasvoneleistä suurimittaiseen, naurattamistarkoituksessa suunniteltuun esiintymiseen sisältäen kaiken mahdollisen tältä väliltä, miten muka olisi mahdollista määritellä “hyvä huumori”?

Vaikka huumori onkin mikrotasolla äärimmäisen henkilökohtainen ja tulkinnanvarainen käsite, voidaan laajalla katsannolla kuitenkin havaita tiettyjä linjoja ja genrejä; esimerkiksi kansallisia huumoritottumuksia. Englantilaista

kulttuuria tutkinut antropologi Kate Fox havainnoi kirjassaan *Watching The English* (Hodder & Stoughton, 2004) miten kuivasta huumoristaan kuulut englantilaiset pitävät kulttuuris- saan huumoria keskeisemmässä asemassa kuin useimmat muut kansat. Foxin mukaan muissa kulttuureissa on huumorille aina oma erillinen paikkansa ja aikansa, mutta englantilaiset ovat valmiita käyttämään ja kohtaamaan huumoria missä ja milloin tahansa - huumori on englantilaisille jatkuvasti päällä oleva "oletusasetus". Muissa kulttuureissa huumori on usein osoittelevampaa ja sille on tilaa vain silloin, kun kaikki ovat valmistautuneet sen "läsnäoloon".

mikä milloinkin on "vitsiä" ja "hauskaa"; ehkä kaikki tai ehkä ei mikään?

Yhdysvaltalaisissa sarjoissa huumori perustuu enemmänkin tarkasti pedattuihin punchlineihin ja kohokohtiin, joissa varmistetaan juurta jaksuen että kaikki asianosaiset varmasti tajuvavat, että "tämä oli nyt hauskaa". Myös tällaisen täsmähuumorin tuottaminen on todella vaativa taito, johon vaaditaan juuri oikeanlais- ta rytmitajua ja pelisilmää. Kaupallisin periaat- tein toimivassa amerikkalaistelevisiossa ei ole paljoakaan tilaa oudolle ja kokeilevalle huu- morille, mutta tämän kääntöpuolena juttujen hauskuustajuus on erittäin tiheä. Jos yleisö

Marina Ekroos

Maallikon on hyvin helppo huomata tällaisia kulttuurillisia huumorieroja esimerkiksi televi- sion komediasarjoja vertailemalla. Englanti- laisilla on vahva taipumus hämmästyttävään absurdiuteen, jossa huumoria luodaan kään- tämällä kaikki tilanteet kolmeen kertaan ylös- alaisin - mutta hillitysti, ilman erityisen huomion kiinnittämistä asiaan. Nykyään useimmat eng- lantilaiset sarjat - esimerkiksi *The Royle Fami- ly*, *The Office* tai *Green Wing* - eivät korosta ns. "hauskoja kohtia" taustanaurun kaltais- ta tehokeinoin, vaan tuovat vain ruutuun erilai- sia tapahtumia, joista katsoja saa itse päättää,

ei pidä kohtaamaansa huumoria hauskana, sen tekijöillä on melko nopeasti edessään uu- den työn etsiminen.

Suomalaista TV-huumoria taas tuntuu jo mui- naisesta *Spedestä* lähtien vaivanneen pahan- laatuinen alisuorittaminen ja tavoitteiden liian matalalle asettaminen. Täällä kansa on liian pitkään tyytynyt pitämään hauskana sitä, että kukkamekkoon pukeutunut karvainen mies vääntelelee naamaansa ja hokee älyttömiä fraaseja. Kun television englantilainen huu- mori virittää hienojännitteisen huumorivalmiin

kokonaisilmapiiriin ja amerikkalainen huumori tähtää nauruhermoihin millintarkasti, suomalainen huumori yleensä vähän roiskaisee sinne päin ja toivoo, että edes joku pitäisi sitä edes vähän huvittavana. "Onks Viljoo näky-ny?" - kertoo tuhat.

Jos palaamme alkuperäiseen pohdintaamme siitä, mikä on 'hyvää huumoria', emme tietenkään pysty sanomaan, mikä esimerkiksi edellä luetelluista joukkoviestimien kautta havaituista kansallisista huumorityypeistä on parasta - vai onko mikään. Ehkä vaikkapa koillissumatraiset olisivat hullunhauskoja, jos joskus vain pääsisimme tekemisiin heidän kanssaan? Ja vaikka edellä suhtauduinkin suomalaiseen huumoriin hieman nuivasti, se on vain oma henkilökohtainen mielipiteeni. Tunnen monia ihmisiä, jotka rakastavat esimerkiksi Vintiöitä tai Fakta hommaa, mutta eivät näe esimerkiksi Father Tedissä tai Seinfeldissa yksinkertaisesti mitään hauskaa. Eivätkä he silti ole lainkaan väärässä, sillä kuten olemme jo huomanneet, hauskojen asioiden suhteen ei voi olla "oikeaa" tai "väärää". Hauska on hauskaa, jos se naurattaa - ja jos ei, niin sitten ei.

Toisaalta voitaisiin pohtia sitäkin, onko hyvän huumorin tai hauskuuden kriteeri ylipäätään naurattaminen. Itselleni se ainakin on... tai samaan aikaan ei oikeastaan olekaan. Suurimmalle osalle erittäinkin hyvistä jutuista korkeintaan vain hymähtelen, vaikka pidän niitä silti todella hauskoina. Mutta jos puhkean kikkamaan oikein kuuluvasti, tiedän tämän perusteella vaistomaisesti, että satun olemaan aivan äärimmäisen hyvän huumorin vaikutuspiirissä. Sitten on taas niitäkin ihmisiä, jotka höröttävät kovaan ääneen aivan kaikelle mahdolliselle. Heidän tapauksessaan nauru fyysisenä reaktiona tuskin kuvaa koetun huumorin tasoa, vaan se voi todennäköisemmin olla merkki jostain muusta: ehkä yleisestä herkästi nauravasta luonteesta, ehkä hermostuneisuudesta, ehkä ymmärtämättömyydestä - mistä tahansa. "Hyvän huumorin" määrittäminen ei siis onnistu myöskään naurun määrää mittaamalla. Ehkä onkin parempi heittää hyvästit

koko turhaksi osoittautuneelle määrittely-yritykselle ja sanoa loppuun vielä muutama sana siitä, mitä huumori - oli se sitten "hyvää" tai ei - voi jokaiselle tarjota.

Kuten jo aiemmin referoidusta Paul Austerin kommentista tuli ilmi, komiikkaa ja huumoria ei aina pitäisi yhdistää ja sekoittaa toisiinsa. Huumoria ei ole aina pakko esittää, vaan sitä voi kokea missä ja milloin tahansa. Itse olen sitä mieltä, että huumori on hienoimmillaan silloin, kun se on rakenteeltaan mahdollisimman epämääräisessä ja häilyvässä muodossa. Totta kai hauska huumori on aina hauskaa "kiinteissä paketeissa" - esimerkiksi elokuvissa, TV-sarjoissa tai stand-up -esityksissä - mutta se on vaikuttavampaa ja syvemmälle tunkeutuvaa silloin, kun sen kohtaa käytännön elämässä yllättäen ja lähes huomaamatta. Ja juuri tämän takia huumori on niitä (usein valitettavan harvoja) asioita, joiden vuoksi ihmisen kannattaa herätä aamuisin. Jokaisesta tilanteesta ja tapahtumasta ei tarvitse väkisin tiristää huumoria, mutta jo se, että on avoin ja valmis huumorille, voi avata elämään aivan uudenlaisia mahdollisuuksia ja näkökulmia.

Vanha klisee kuuluu tietenkin, että "Nauru pidentää ikää". Edellä todettiin, että varsinainen nauru itsessään ei välttämättä ole se tärkein asia, enkä ole täysin varma siitäkään, onko iän pidentäminen kovinkaan tärkeää, mutta jonkinlainen totuuden siemen kuluneessa lauseessa ilman muuta on. Jos huumori ei ehkä teekään elämästä pidempää, ainakin se voi tehdä siitä piirun verran siedettävämpää. Huumorin voima on niin vahva, että hauskoille jutuille nauraessa on yksinkertaisesti mahdotonta ajatella samaan aikaan jotain muuta; jotain ahdistavaa tai surullista. Jos huumori onnistuu viemään pelon, huolen tai murheen pois edes hetkeksi, ei siihen kai voi suhtautua muuten kuin arvostaen. Oli se sitten "hyvää" tai ei.

Kirjoittajan mielestä "Olen toppatakki" on hauskojen juttujen ylintä aatelia.

Jukka Gröhn

Monet muistavat Jukan Gröhnin valtsikan speksin lavalta. Hän ehti opiskeluaikanaan esiintyä kolmessa näytelmässä, neljännessä hän oli lavastajana.

-Oli yllättävän rankkaa olla mukana näytelmässä samaan aikaan kun suoritti opintoja. Päivät menivät lukiessa ja illat harjoittellessa. Toisinaan oli turhauttavaa työskennellä epämääräisten käsikirjoitusten parissa, mutta toisaalta speksin kautta oppi tutustumaan moniin uusiin tyypeihin, Jukka kertoo.

-Varsinaisia kurssikavereita on vaikea saada, sanoo Jukka, joka ennen talous- ja sosiaalihistorian syventäviä opintojaan suoritti kandidaatin tutkinnon Englannissa. Tason opinnot olivat selkeä jatke siellä suoritteihin kansantalouden ja taloushistorian kursseille. Opiskelukulttuureissa oli kuitenkin selkeitä eroja.

-Englannissa oli paljon enemmän seminaari- ja muotoista työskentelyä. Lisäksi opiskelu ei ollut lainkaan niin vapaata kuin Suomessa: joka vuosi piti suorittaa tietty määrä opintoja ja miltei jokainen suoritti kandidaatin tutkinnon kolmessa vuodessa, sanoo itsekään kolmessa vuodessa kandidiksi lukenut Jukka.

Helsingissä vuonna 2003 aloitetut opinnot päättyivät vuosi sitten joulukuussa. Sen jälkeen Jukka on ollut tutkimusassistenttina Eläketurvakeskuksessa tutkimassa, miten eri aikakausina syntyneet ihmiset ovat maksaneet

eläkkeitä ja miten niitä on heille maksettu. Työtä Jukka kuvaa koulutusta vastaavaksi.

-Tässä riittää kyllä haasteita ihan tarpeeksi kun saa selvittää millä tavalla eläkejärjestelmä on muuttunut viimeisen neljänkymmenen vuoden aikana. Työ on tosin aika yksinäistä puurtamista, Jukka harmittelee.

Hänen mukaan tason opinnot ovat luonteeltaan yleissivistäviä, eikä niiden antamia työelämävalmiuksia ole helppo arvioida. Analyytinen ajattelutapa sekä sosiaaliset taidot ovat kuitenkin asioita, joista on ollut selkeää hyötyä, sanoo Jukka, jonka nykyinen työsopimus jatkuu vuoden loppuun.

-Toisaalta määräaikaisuus stressaa, koska siihen liittyy taloudellista epävarmuutta. Toisaalta taas se antaa mahdollisuuden pohtia mitä oikeastaan haluaa tehdä, Jukka sanoo. Hänestä ei olisi pahitteeksi, jos opiskelijat jo opintojen alussa pohtisivat mitä oikeastaan haluavat tehdä opinnoillaan.

-Töiden saamiseksihan tässä opiskellaan, Jukka toteaa, mutta kehoittaa samaan hengenvetoon nauttimaan opinnoista ja opiskelua ajasta.

-Töissä vaan koko ajan ollaan, opiskeluaikana lomaa taas pystyi pitämään silloin kun siltä tuntui. Varsinkin Suomessa opintoihin liittyy suuri vapaus. Siitä kannattaa ottaa kaikki irti.

Yhiksen syysmatka Berliiniin 21.-26.10.2007

Syysmatka 2007 on piirtynyt lähtemättömästi mukana olleiden fuksien mieleen. Paitsi tunkkaisia hostellihuoneita, pahalta haisevia vanhempia opiskelijoita, hitaasti käynnistyviä aamuja ja huonoja maksa-arvoja matka sisälsi myös huikeaa läppää (esim. nimeltämainitsematon naispuolinen tasolainen Alexanderplatzilla: ”Missä se tv-torni on?”), halpaa ja hyvää bisseä sekä lukuisia ilomielisiä illanviettoja Friedrichshainin baareissa.

Tässä jutussa herätetään Berliini vielä kerran henkiin. Kukaan ei ota lausutuista totuuksista vastuuta keskeisten muistikuvien ajoittaisesta katkonaisuudesta johtuen.

Varjomatkoja Elsan ja Markon järjestämälle päämatkalle tuli niin monta, etten itse ainakaan pysynyt laskuissa. Tämä kertoo jos ei muusta niin ainakin syysmatkan suuresta suosioista. Suurin osa varjomatkalaisista liikkui ilmeisesti Kaihiksen varjon alla, mutta myös dinosauruksia pystyi bongaamaan varsinkin matkan loppupuolella.

Ekskursioita, matkan helmiä, mahtui taipailemme varrelle useita. Ensimmäinen vierailumme suuntautui matkan toisena iltana Humboldtin yliopiston päärakennukselle Berliinin monumentaalikeskustassa (poisjääneet eivät menettäneet mitään, Pääkkäri ja Metsis pesivät mennen tullen tuollaiset pikkupuljut), jonka jälkeen paikalliset opiskelijat veivät meidät kahteen paikalliseen baariin juomaan paikallista olutta. Ilta oli menestys, vaikkakin päättyi hostellia vastapäätä sijaitsevaan kamalaan sporttibaariin.

Seuraavana aamuna yhiksen Duracel-pupu Elsa hoiti homman kotiin johdattaessaan krapulaisen, mutta väsyneen yhteiskuntahistori-

oitsijoiden lauman Suomen suurlähetystöön noin tunnin myöhässä. Voin vannoa, ettei kukaan nukkunut suomalaisen diplomaatin tarinoidessa elämästään ja työstään; kaikki osallistuivat aktiivisesti, tekivät muistiinpanoja ja esittivät kriittisiä kommentteja ja kysymyksiä.

Ekskursiovalikoimaan kuului vierailu Suomi-Saksa -instituuttiin Marja-Liisa ja Seppo Hentilän hellään huomaan. Sepe piti vakuuttavan esitelmän Brandenburger Torista ja Hitlerin ja Speerin suuruudenhulluista suunnitelmista.

Vierailimme myös Stasi-museossa, jossa arkistokaapit kumisivat tyhjinä ja kylminä kuin porvarien sydämet (Toivoa lainatakseni). Kenties Hentilä oli jo hakenut paperit ”pois kuleksimasta”. Luonnollisesti Yhis merkkasi Stasi-museon omaksi reviirikseen Janin pistäessä pullollisen vodkaa sirpaleiksi vakoilulaitteista kertovassa huoneessa. Mummo-oppaamme vastaili sujuvasti ”yes” moniin erilaisiin kysymyksiin ja sulatti kaikkien sydämet elävällä kerronallaan, joka tapahtui rautalangasta vääntäen -periaatteella.

Ylivoimaisesti vaikein ekskursio oli loppujen lopuksi pieni pyhiinvaellus vihreän keijun alkulähteelle, Druide-nimiseen absinttibaariin toiselle puolelle kaupunkia Prenzlauer Bergiin. Toivon johtama joukko löysi paikalle kuin ihmeen kaupalla, ainakin jos otetaan huomioon alkuillan aikana nautittujen päihteiden määrä. Paluumatka sujui kaikkien osallistujien osalta vahvasti.

Sisha eli vesipiippu oli monille matkan antoisimpia kokemuksia. Polttelu keskittyi Arabi lounge -nimiseen baariin, jonka paikalliset opiskelijat olivat pyynnöstä näyttäneet. Mielestäni matkan absurdeimpia tilanteita oli löy-

tää itseni Alexin ja kahden saksalaisen kanssa kyseisestä baarista vesipiipun ympäriltä pohtimassa Suomen tiukkaa päihdepolitiikkaa.

Paikka veti ilta illalta enemmän yhisläisiä, ja lopputuloksena lähes kaikki olivat viimeisinä iltoina tunnelmoimassa mansikkaa, minttua ja muita makuja maistellen. Jälkeenpäin eräs matkalla ollut muisteli kaikkia niitä eri paikkoja, joissa veskaa polteltiin, kunnes tajusi porukan olleen aina samassa baarissa, mutta vain istuneen siellä eri puolilla. Omistajat eivät (täälläkään) aina tykänneet meistä, varsinkin kun IKL eräänä iltana kajautti ilmoille railakkaan yhteislaulun kesken seesteisen kollektiivisen jumituksen.

Bermudan kolmion muodostivatkin matkan aikana hostellimme (Odyssee Globetrotter Hostel) aulabaari, parin korttelin päässä sijaitseva Arabi lounge sekä döner, jossa iloinen cowboy-hattu ja kahden euron maittava kebab tervehtivät nälkäistä kulkijaa.

Aulabaaria emme unohda koskaan. Emme kahden euron bisseä (0,5l; pullossa), viiniä, kourivaa kuolemaa, kännibilistä tai darra-aa-miaista. Aamiainen tosin piti syödä puoleenpäivään mennessä, joten useilla se koostui bissestä ja lähidöneristä. Iltaa aloiteltiin aina aulabaarissa. Jos ei keksitty paikkaa, minne mennä, ilta saattoi myös jatkua aulabaarissa. Ja aulabaari oli tietysti itseoikeutettu myöhäis-

yön jatkopaikka jokaisena iltana. On uskomatonta, miten monta ihmistä voi viettää vieraassa kaupungissa niin monta iltaa peräkkäin samassa kantabaarissa; jonkinlaista taikaa (tai känniä) siinä täytyi olla.

Myös aulabaari rakasti meitä, todistetusti. Jan jätti kameransa sinne eräänä iltana, ja henkilökunta palautti sen ystävällisesti. Ihmetystä tosin herätti hostelliväen kameraan kuvaama nk. "I hate Finnish people" -video, joka päättyi

hämmentävään vessanpönttökohtaukseen.

Baareja, jotka tulivat tutuiksi ja ansaitsevat maininnan, oli ainakin Palm Beach, joka profiloitui hiekkalattian ja Coctails to go -mainonnan lisäksi sijaitsemalla kaksi kertaa saman kadun varrella, vieläpä lähellä toisiaan.

Viimeisenä iltana Ilkka johti joukon yhisläisiä hämyiseen jazzluolaan, jossa paikallinen groovaava pumppu pisti parastaan vaativalle kansainväliselle yleisölle, eli meille. Nautinto oli varmasti molemminpuolinen.

Järjestelyt oli hoidettu lähes moitteettomasti, lämmin kiitos siitä Elsalle ja Markolle! Ekskuja oli juuri sopiva määrä ja homma pysyi koko ajan hanskassa. Syysmatkalla tutustui moniin ennestään tuntemattomiin yhisläisiin ja pystyi ihanasti unohtamaan luennot, tentit ja puuduttavan kirjastossa istumisen kokonaan. Huhu kertoo, että Berliinin matkasta oltaisiin jopa valmistelemassa omaa haalarimerkkiä kaikille osallistuneille...

Voin suositella yhiksen perinteistä syysmatkaa kaikille, jotka haluavat kesken intensiivisimmän opiskelun hellittää hivenen ja kenties kostuttaa kurkkua tilkkasen. Lissabonissa tavataan!

Koonnut Joonas Kinnunen, matkaa muistelivat myös Tuike, Jan sekä Toivo.

Tason hallitus 2008

Taso ry.:n vaalikokouksessa 29.11.2007 valittiin yhdistykselle uusi hallitus.

Hessu

Kuvassa vasemmalla sinua tervehtii uusi puheenjohtajamme Laika Nevalainen. Muut hallituksen jäsenet vasemmalta oikealle: Heikki Lauha, Inka Jeskanen, Katja Tuokko, Joonas Kinnunen, Satu Salonen, Tuike Lehko, Jan Rosenström. Lisäksi uuteen hallitukseen kuuluu Jenni Heikka, joka oli unohtanut meikata.

Valtiotieteen ylioppilas

Ari Ihander

*1. Valtiotieteen ylioppilas on
exculla eduskunnassa.*

*2. Valiokuntaneuvos esittäy-
tyy, jolloin valtiotieteen yli-
oppilaan mieleen nousee kysy-
mys.*

*3. "Herra valiokuntaneuvos,
kun menette Ruotsiin, tuleeeko
teistä tällöin..."*

4. ...arlakuntaneuvos?"

Pääskystä ei päivääkään

Ari Ihander

”Kalebille, Jefunnen pojalle, annettiin maata Juudaan heimon alueelta sen käskyn mukaisesti, jonka Herra oli Joosualle antanut.” – Joosuan kirja, 15. luku

Miksi emme enää puhu rakkaudesta? Itse asiassa, hyvät Irtolaisen lukijat, voisinkin kertoa teille pienen tarinan. Toivottavasti pidätte sitä inspiroivana.

Eräs henkilö törmäsi rakkauteen ruokakaupassa. Hedelmäosastolla, ollaksemme tarkkoja. Rakkaus oli purkissa, jossa luki ”säilykeananas”. Nyt saatatte kysyä, mitä tämä säilyke teki hedelmäosastolla. Mutta siinäpä koko juju onkin! Jos ette edelleenkään tajua, älkää huoliko, sillä palaan vielä asiaan.

Säilykeananakset kuitenkin ostettiin, vietiin kotiin ja parin päivän päästä syötiin. Ja nyt tuo henkilö on elämänkumppanini. Tai olisi, jos vain eräällä katalalla intiaanipäälliköllä olisi edes jotain häpyä. Tiedän, että luet tätä, Istuva Puhveli, joten minulla on sinulle vain yksi viesti: Olet häpeäksi heimollesi.

”Aikanaan Pohjoisen kuningas hyökkää taas Etelään, mutta tällöin ei käy niin kuin ensimmäisellä ja toisella kerralla” – Danielin kirja, 11. luku

Rakkaus tuntuu koskettaneen myös teitä lukijoita. Lukija Kiimingistä lähestyy seuraavalla kirjeellä:

”Heissurei!

Minulle tulee rakkaudesta mieleeni nuoruuteni Viipurissa. Olin siellä poikasena töissä lampaana. Päivät meni niityllä mäkiessä, sellasta perustoimenkuvaa lampaalle. Vaatimatonta oli elämä, mutta me oltiin tyytyväisiä. Sitten syttyi sota ja jouduttiin lähtemään. Kaikki jäi, keritsimet piirongin päälle. (Paperi on tässä kohtaa kostunut kyynelistä). Että haluaisin vaan näille nykynuorille sanoa, että jos ette ole sodassa

aidon Irtolainen-heijastimen (mutta älkää luulko saavanne sitä).

P.S. Voinko käyttää kirjettänne Irtolaisen taka-aukeaman artikkelissani? Sinne on joskus vähän vaikea keksiä laadukasta sisältöä.”

”Kiireesti te joudutte lähtemään Egyptistä” – Viides Mooseksen kirja, 16. luku

Helsingin Sanomien pääkirjoituksessa kirjoitettiin muutama kuukausi sitten Yhdysvaltojen luottokriisistä. Miksei rakkaudesta, kysyin tavatessani Aatos Erkon eräässä saunaillassa. Aatos selvästi yllättyi kysymyksestä ja rupesi

olleet niin ei ole paljoa varaa puhua rakkaudesta.”

”Hyvä Lukija,

kiitos kirjeestäsi. Nostitte esiin tärkeitä asioita - kissan pöydälle, voisin melkein sanoa. Huomaan, että suhtautumiseen aiheeseen on asiantunteva. Harmi vain, ettei kissoista puhuta nyky-yhteiskunnassa oikeilla termeillä. Te siinä onnistuitte ja palkkioksi lähetämme teille

sitä ankarasti pohtimaan. Minä puolestaan aloin pohtimaan millaista olisi olla Aatos Erko (hänen pyyhkeensä oli nimittäin pudonnut kesken kaiken). En tiedä oliko kysymys relevantti, mutta sanotaanko vaikka, ettei säilykkeillä ole enää niin väliä. Ainakaan ananaksilla!

Lopuksi haluaisin toivottaa hyvää alkanutta vuotta kaikille Irtolaisen lukijoille. Toivottavasti kulunut vuohi on ollut antoisa.

